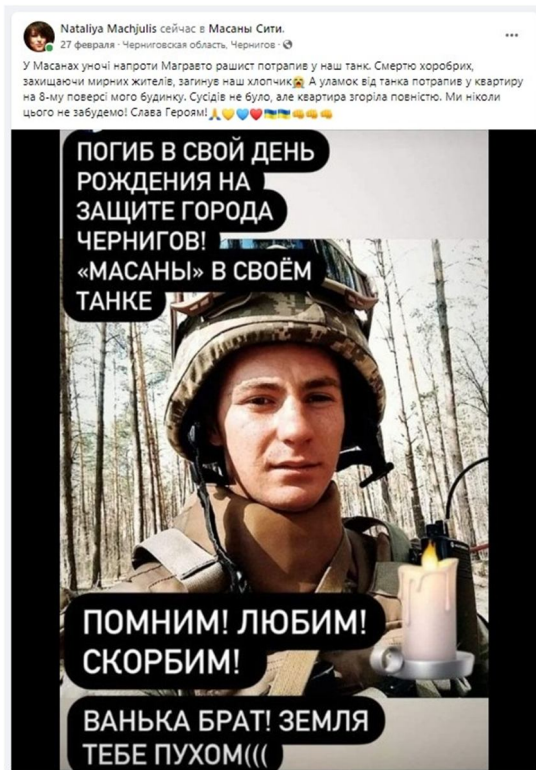

Батько хлопця, який згорів у танку біля «Магр-Авто»: «ПОВОЮВАТИ ВІН ВСТИГ ТІЛЬКИ ТРИ ДНІ, ЗАГИНУВ У СВІЙ ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ»

2022-07-28

Володимир Коваль ростив сина Івана сам. Так трапилося в житті, що його колишня дружина віддала немовля батьку одразу ж після повернення з пологового, а сама подалась

шукати веселого життя. Можна тільки уявити, чого вартувало піднімати чоловіку самотужки дитину, та ще в селі. Позбавлений материнського тепла, хлопчик між тим ріс незлобливим, з широко відкритою душею. Допомогавав батьку по домашньому господарству, мав багато друзів, навчався в музичній школі, шукав своє місце в житті. У 18-річному віці підписав контракт на службу в Збройних силах і став танкістом-навідником. Служив у Гончарівському, восени 2021 року підписав другий контракт.

– А повоювати він встиг тільки три дні, – витирає сльозу згорьований батько. – В його танк, екіпаж якого стояв на обороні Чернігова на Масахах, 27 лютого влучила ворожа ракета. Весь екіпаж загинув. Тіло командира, схоже на шматок м'яса, казали очевидці, вибуховою хвилею викинуло через люк. А від мого Вані й від механіка Капліна самі головошкі залишились. І в труну не було що покласти – мені привезли два мішки попелу через два місяці після того, як син загинув.

Чернігівська журналістка Наталія Мачюліс, будинок якої стоїть навпроти будівлі «Магр-Авто», розповіла, що на Масахах тоді стояли декілька танків.

Той танк, у якому загинув Іван Коваль, базувався як раз під автоцентром. Вона розповіла, що 27-го лютого, коли росіяни влучили в танк, де були 25-річний навідник Іван Коваль, 24-річний старший лейтенант командир танку Максим Білоконь (Сумщина, м. Ромни) та 33-річний молодший сержант механік водій танкового екіпажу Дмитро Каплін (Полтавщина, с. Ковалівка), екіпаж загинув, а уламок від снаряду попав у квартиру на 8-му поверсі, яка через це повністю вигоріла. Власники квартири в цей момент у ній не перебували.

У батька в очах застиг вічний біль. Він переймається, що ніяк не може згадати, як же саме звали механіка Капліна, хоча той товаришував з Іваном, неодноразово приїжджав у Хрипівку, що під Городню, на гостини. Ваня запрошував колег по службі до себе в село досить часто – і хлопцям відпочинок, і батьку веселіше дивитися на те, як оживав його самотній двір.

– Я його не Ванею, а Івашкою звав, – ковтає спазм у горлі Володимир Іванович. – А він мене не «папа», як у нас у селі заведено, а татом кликав... Сім подяк і дві відзнаки мав – Козацький хрест першого ступеня і медаль «За особливу службу» третього ступеня. А загинув мій Івашка у свій день народження. Двадцять п'ять років йому отак виповнилося... Сам я тепер, як билина у полі. Тільки щоночі синок у сні мої приходить. Я кричу, кричу, а допомогти своєму дитяті вже нічим не можу...

*На фото – згорілий танк у лютому 2022-го, де перебував екіпаж Івана Ковалья.
На цей час танк вже прибрали*

Підбили два танки ворога

У своєму останньому бою Іван Коваль разом зі своїм екіпажем знищив ворожу диверсійно-розвідувальну групу та два танки противника. Очевидці казали, що, відчуючи нерівність сил і перевагу ворога, хлопці встигли відвести свою машину з району багатопверхівок – щоб не ставити під удар мирних жителів.

*На фото екіпаж загиблих танкістів, зліва направо:
Максим Білоконь, Іван Коваль, Дмитро Каплін*

Розповідаючи про свій душевний біль, який не вщухає ані на мить, батько з подивом згадає, що невідома сила немов попереджувала його про біду:

– Коли Ваніна матір загинула, у той день я порався біля худоби, готував корові їжу. І раптом у казані з'явилась велика дірка. Прогорів казан. А незабаром повідомили, що Елміра замерзла у сніговому наметі – такий спосіб життя вона вела, так його скінчила. А в день, коли вбили мого сина, я сир варив з молока корівчини, то в каструлі ні з того ні з сього теж дірка утворилась. Я так і подумав, що не до добра це. Але й приблизно не міг зрозуміти, що з Івашкою біда...

Чоловік сидить, не підводячи очей і тримаючи в руках Іванові відзнаки. Говорить, говорить, говорить, наче через слова хоче вилити біль з душі й серця. Але не виходить. Роз-

повідіає про те, що син пройшов через горнило війни ще в зоні АТО, під час першого контракту. Каже, те, що Ваня повернувся звідти живий і неушкоджений, приспало його батьківську пильність і вселило надію, що й цього разу доля пошкодує його хлопчика. Не пошкодувала.

«Тату, все буде добре»

За лічені дні від початку війни і до своєї смерті Іванко встиг тільки один раз подзвонити татові й почути його голос. З тієї розмови Володимир Іванович зрозумів, що перший бій син прийняв на Ріпкинському напрямку, коли танкісти відбивали нашу піхоту з оточення. На запитання, чи не голодний, відповів: «Не хвилюйся, тату, нас тут люди годують». Син також розпитував, у якому напрямку рухаються ворожі війська, скільки їх, і наостанок запевнив: «Тату, все буде добре»...

Батько опускає голову на руки й не може вгамувати зрадницьке тремтіння плечей.

– Я речі поїхав забрав синові з Гончарівська, з квартири, яку вони з товаришем винаймали. Стоять тепер у кімнаті. Я до них підійти не можу – Івашкою пахнуть, – ділиться Володимир Іванович. – Подивлюся в селі довкола – кругом люди ходять, діти бігають. А я сам. Довіку сам. Один у мене Ваня був... Як так могло трапитись, що той проклятий путін за день дійшов від кордону до Чернігова, щоб убити мою дитину? Я такий вдячний хлопцям з магазину «Континент», яким відніс Ванин ноутбук, щоб відремонтували. Вони й грошей за це з мене не взяли. А в мене там тепер є синові фотографії. Ото сиджу й переглядаю, згадую кожну його посмішку, кожен погляд... Кажуть, виплати якісь я там отримую... Та навіщо мені ті гроші, хіба вони мені дитину піднімуть? Івашка мені всім допомагав – і зуби поставив, і казав, що грошей дасть на операцію катаракти... Нащо мені той зір тепер? Все довкола стало чорним.

Батько застиг у своєму німому горі. А з ним – і увесь білий світ. Тільки Ваня дивиться світлим поглядом з фотокартки у танкістському шоломі. Хлопчик, який віддав своє життя за майбутнє. За кожного з нас.

Схиляємо голову перед тобою, солдате. Твій подвиг не забудеться. Бо ти своїм серцем закрав Україну!

Джерело:
Gorod.cn.ua – Портал Чернігова.
URL: https://m.gorod.cn.ua/news_138284.html

